

Đề bài

Em hãy kể về
một kỉ niệm
đáng nhớ của em
(được khen, bị
chê, gặp rủi ro,
bị hiểu lầm...)

Bài làm 1

Em nhớ mãi tiết trả bài hôm ấy... Giờ phút ngỡ ngàng và đau khổ nhất đối với em khi bước vào lớp 6, bởi vì em đã bị một điểm 3 môn *Làm văn*.

Cô Thanh trả bài kiểm tra cho lớp. Cô đặt quyển vở của em xuống bàn, nét mặt có vẻ không vui. Linh tính như mách bảo em điều gì. Em vội vã lật giở từng trang. Những điểm 9, 10 đỏ chói lần lượt mỉm cười với em – cô học trò giỏi văn của lớp. Em lật tiếp theo, chao ôi! Em không thể tin vào mắt mình: Một điểm 3 to tướng! Choáng váng, em như lịm đi sự thật phũ phàng ấy.

Không, không thể như thế được! Em cố định thần nhìn lại, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa! Con số 3 in rõ trên khung điểm. Em vội vàng gấp vở lại bàn thần nhìn các bạn xung quanh. Hình như bạn nào cũng hớn hờ với kết quả của mình, chẳng ai để ý đến nỗi đau khổ của em. Có lẽ, các bạn nghĩ rằng em đang sung sướng với những điểm khá, giỏi như mọi lần vì em là *cây văn* của lớp cơ mà! Càng nghĩ, càng xấu hổ, em cúi gằm mặt xuống. Lần giờ lại bài, dòng chữ cô phê hiện lên rõ ràng trước mắt: “*Lạc đề!*”

Em đọc lại bài và nhận ra đúng là mình sai thật. Đề bài yêu cầu tả một dòng sông (một cánh đồng hay một góc phố) gắn với những kỉ niệm thời thơ ấu, vậy mà em lại tả một kỉ niệm sâu sắc thời nhỏ. Đề bài đó đối với em không khó. Tại em quá chủ quan, không chịu đọc kĩ đề. Nghĩ lại giờ làm bài hôm ấy, em đã nộp bài đầu tiên trước bao cặp mắt thán phục của bạn bè, quên mất lời cô nhắc nhở: “*Các em xem lại bài thật kĩ, trước khi nộp bài*”. Có lẽ quá ỷ vào sức học của mình, quá thỏa mãn trước những lời khen của thầy cô và bạn bè, em đã thành cô bé kiêu căng, hợm hĩnh từ lúc nào chẳng biết.

Đúng lúc ấy, bạn Hà thì thầm bên tai em giọng mừng rỡ:

– Lan ơi! Hôm nay tớ được 7 điểm nhé! Có mãi rồi mình cũng được điểm khá rồi đây. Mẹ mình chắc mừng lắm... Ua! Mà sao cậu tái thế kia! Được mấy điểm? Cho tớ xem nào?

Nghe Hà nói em càng buồn bã và xấu hổ, Hà đang sung sướng vì được điểm 7 đầu tiên của môn *Làm văn*. Còn em, kẻ vẫn coi điểm 7 là xoàng xĩnh, hôm nay lại bị điểm 3! Không thể nào diễn tả được nỗi đau khổ của em lúc ấy. Em cảm thấy ánh mắt cô giáo vừa buồn rầu, vừa ngạc nhiên, thất vọng: “*Sao lại thế hả Lan? Cô rất buồn...*”

Trên đường về, em chậm chạp kéo lê đôi chân rã rời. Bố mẹ tin tưởng em nhiều lắm! Nếu biết bị điểm 3 môn *Làm văn* thì bố mẹ sẽ nghĩ gì đây? Bố thường động viên em học cho giỏi và ước mơ sau này em sẽ trở thành luật sư như bố. Còn mẹ em nữa, biết bao đêm mẹ ngồi đan len, cố chờ cho em học bài xong mới cùng đi ngủ. Mẹ cũng chỉ mong một điều rằng, con gái mẹ học cho giỏi. Không thể làm bố mẹ thất vọng, em sẽ giấu bài đi, sẽ nói rằng cô không chấm điểm vì bài của lớp rất kém... Quanh quẩn với ý nghĩ dối trá em đã về đến nhà từ lúc nào không biết.

Vừa vào đến cổng, mẹ đã dịu dàng bước xuống thềm đón em. Ánh mắt chột hoảng hốt khi thấy em bơ phờ mệt mỏi, em ôm chặt lấy mẹ khóc tức tưởi. Không, em không thể lừa dối người mẹ yêu kính của mình.

Tối hôm ấy, em đã xem kỹ lại bài. Điểm 3 nhắc nhở em hãy nhìn lại mình. Em tự nhủ: Nhất định chỉ có một điểm 3 này thôi. Em sẽ tìm lại điểm 9, 10 và tìm lại được ánh mắt tin cậy của cha mẹ, thầy cô và bạn bè.

Bài làm 2

Hồi đó tôi chỉ là cậu bé 6 tuổi sống cùng cha mẹ ở Los Angeles. Cha tôi là thầy giáo, ông dạy môn văn tại một trường trung học.

Một buổi chiều cha trở về, mặt đầy phiền muộn. Ngồi vào bàn ăn ông chẳng nói lấy một câu, mẹ lựa lời hỏi: “Ở trường xảy ra chuyện à?”. Trầm ngâm một lúc, ông khẽ trả lời: “Cậu David ở lớp anh bị bắt vì mang coca vào trường... Trước kia nó là một đứa ngoan, tại sao nay lại đồ đốn như vậy...”.

Ghen tị vì bị người khác chia sẻ tình cảm nên tôi đã thốt ra một câu mà bây giờ nhớ lại tôi vẫn còn hổ thẹn: “Anh ấy đâu phải là con của bố mà bố râu rĩ thế”. Ông quay sang nhìn tôi, ánh mắt thật nghiêm khắc: “Con không được nói như vậy... Bố thấy bất lực vì không làm tốt vai trò của mình, những điều tốt lành từ chủ nghĩa văn chương bố truyền thụ cho học sinh đã không có tác dụng...”.

Rồi giọng ông trầm xuống như tự nói với bản thân: “David không còn mẹ, bố nó làm việc ở nước ngoài nên thỉnh thoảng mới ghé thăm con, nó thiếu tình thương... Năm nay là năm học cuối, không ai bảo lãnh, nó nguy mất...”. Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy ông đã đi rồi. Mẹ bảo: “Bố đến đồn cảnh sát”.

Năm năm sau cha bị tai nạn giao thông, ông ra đi không một lời trăng trối. Trong đám tang của ông có một người thanh niên lạ mặc bộ vest đen lịch sự. Anh nói lời chia buồn và tự giới thiệu với mẹ: “Em là David, học trò cũ của thầy George, em vừa từ New York bay về”. Tôi còn được biết David tốt nghiệp MIT hạng ưu và được tuyển dụng vào một công ty viễn thông lớn.

Năm 16 tuổi tôi học nội trú xa nhà. Mẹ đã đi bước nữa, dù bà rất thương yêu và chu tất cho tôi nhưng giữa tôi và mẹ vẫn có một khoảng cách. Ở trường cô giáo dạy toán Annie là người tôi yêu mến nhất, đằng sau những dãy số khô khan được cô viết bằng phấn trắng trên bảng là một tấm lòng rộng mở, cô dành cho tôi nhiều tình cảm tốt đẹp.

Tuổi sắp trưởng thành đôi khi thật ngông dại. Vì a dua và muốn chứng tỏ bản thân nên tôi tập tành hút hít. Một lần cùng hai đứa bạn trốn khỏi trường và chui vào một khách sạn rẻ tiền, chúng tôi bị cảnh sát bắt giữ khi đang phê thuốc.

Ngày tối hôm ấy các bạn được cha mẹ bảo lãnh. Tôi không muốn gọi điện cho mẹ, bà còn có một gia đình để lo. Chợt nghĩ đến chuyện của David ngày trước, lòng xốn xang khó tả, tôi ước bố vẫn sống ở trên đời. ngày mai khi ánh bình minh tỏa sáng, ai sẽ đến đón tôi trở về? Nước mắt giàn giụa khi tôi nghĩ người ấy sẽ là cô Annie...